

„Уколико Уставни суд Социјалистичке Републике Чехословачке утврди да постоји несклад у правној регулативи у смислу члана 87, пресудиће да та регулатива, њени делови или одређене њене одредбе, престају да важе. Тела о којима се ради у обавези су да у року од шест месеци од објављивања пресуде Уставног суда Социјалистичке Републике Чехословачке обезбеде усклађеност дате регулативе с Уставом Социјалистичке Републике Чехословачке или другим законима Савезне скупштине. У случају неиспуњавања ове обавезе у погледу дате регулативе, њени делови или неке њене одредбе престаће да важе шест месеци од датума објављивања пресуде.“ од општих судова, и да се према томе, а *contrario*, мора осмислити одредба за њега у систему органа новооформљене федерације. Треба додати да, у противном, у Чехословачкој не би било предвиђено уставно судство. Уставни закон о федерализацији судства, на који се горе позивам, био је одобрен тек 1969. године, када су потпуно ново вођство комунистичке партије и државе, и друге политичке околности које су биле против ове институције, већ били установљени.

Јасно је да је овде као узор послужио члан 245. југословенског Устава од 1963. године, али не и члан 247. Проблемом конкретног утицаја такве одлуке, којим се Југославија бавила између 1963. и 1974. године у виду различитог дејства одлука *ex tunc* (поништење) или *ex nunc* (укидање), чехословачка теорија се није бавила све до 1992. године, због недостатка праксе.

И у области саветодавне улоге уставних судова присутан је утицај Југославије. Године 1968, чланом 89. Уставног закона о чехословачкој федерацији, било је уређено да „Уставни суд Социјалистичке Републике Чехословачке може покренути поступак за побољшање законодавства Социјалистичке Републике Чехословачке, као и законодавства обе републике“. Овде су присутни и утицаји законске одредбе Устава из 1963, члан 244. и праксе југословенског Уставног суда.

Чланом 93. (2) усвојен је институт одлука које уставни суд доноси самоиницијативно: „Уставни суд Социјалистичке Републике Чехословачке може започети поступак својом одлуком, на сопствену иницијативу“. Нама је данас такво решење потпуно неприхватљиво. Надаље, Уставни закон о чехословачкој федерацији је, у члану 93. (3) уредио да се доношење одлуке одвија у две фазе, при чему се прво одлучивало о допуштености, а тек онда о основаности жалбе. То је, у ствари, значило да „Уставни суд Социјалистичке Републике Чехословачке може започети поступак на иницијативу грађана и организација.“

Вероватно састављен по узору на члан 242. југословенског Устава из 1963. У тренутној правној ситуацији, Уставни суд Републике Чешке може преиспитати уставност правне регулативе својом вољом једино у случају „ако у вези са доношењем одлуке по уставној тужби, Комисија дође до